

Per què els sacerdots no es casen? St. Pau VI, que va tractar aquesta qüestió amb profunditat i lluminositat a l'Encíclica *Sacerdotalis Caelibatus* (1967), diu així: "El celibat sacerdotal, que l'Església custòdia des de fa segles com a perla preciosa, conserva tot el seu valor també en el nostre temps. [...] Hi ha qui insisteix en l'afirmació segons la qual el sacerdot, en virtut del celibat, es troba en una situació física i psicològica antinatural, danyosa a l'equilibri i a la maduració de la seva personalitat humana. [...] Semblant cor d'objeccions sembla que sufocaria la veu secular i solemne dels pastors de l'Església, dels mestres d'esperit, del testimoniatge viscut per una legió innumerable de sants i de fidels ministres de Déu, que han fet del celibat objecte interior i signe exterior de la seva total i joiosa donació al ministeri de Crist, [...] castedat viscuda no per menyspreu del do diví de la vida, sinó per amor superior a la vida nova que brota del misteri pasqual; viscuda amb valenta austeritat, amb joiosa espiritualitat, amb exemplar integritat i també amb relativa facilitat. [...] Pensem, doncs, que la vigent llei del sagrat celibat, també avui i fermament, ha d'estar unida al ministeri eclesiàstic; ella ha de sostenir el ministre en la seva elecció exclusiva, perenne i total de l'únic i gran amor de Crist i de la dedicació al culte de Déu i al servei de l'Església. La resposta a la vocació divina és una resposta d'amor a l'amor que Crist ens ha demostrat de manera sublim (Jn 15, 13; 3, 16); per això l'elecció del sagrat celibat ha estat considerada sempre a l'Església «com a senyal i estímul de caritat»; senyal d'un amor sense reserves, estímul d'una caritat oberta a tothom. Qui veurà doncs en una vida lliurada tan enterament i per les raons que hem exposat, senyals de pobresa espiritual o d'egoisme, mentre que pel contrari és, i ha de ser, un particular i significatiu exemple de vida, que té com motor i força l'amor, en què l'home expressa la seva exclusiva grandesa? Qui dubtaria de la plenitud moral i espiritual d'una vida de tal manera consagrada, no ja a un ideal encara que sigui el més sublim, sinó al Crist i a la seva obra en favor d'una humanitat nova, a tot arreu i a tots els temps? «Pres de Crist Jesús» (Fl 3, 12) fins a l'abandó total de si mateix en ell, el sacerdot es configura més perfectament a Crist també en l'amor, amb què l'etern sacerdot ha estimat el seu cos, l'Església, oferint-se a si mateix tot per ella, per fer-ne una esposa gloriosa, santa i immaculada (cf. Ef 5, 26-27)". Així, doncs, en comunió amb la Tradició i plens d'admiració davant els dons de la gràcia, en tractar la qüestió del celibat caldria preguntar-se, doncs, no tant *per què l'Església no deixa estimar els sacerdots*, sinó al contrari: *per què els fa estimar tant!*

L'alegria dels sants i la tristesa dels no creients. "Es pot parlar aquí de la tristesa dels no creients, quan l'esperit humà, creat a imatge i semblança de Déu, i per tant orientat instintivament cap a ell com cap al seu bé suprem i únic, queda sense conèixer-lo clarament, sense estimar-lo, i per tant, sense experimentar l'alegria que aporta el coneixement, encara que sigui imperfecte, de Déu i sense la certesa de tenir amb Ell un lligam que ni la mateixa mort pot trencar. Qui no recorda les paraules de sant Agustí: «*Ens vau fer, Senyor, per a Vos i el nostre cor està inquiet fins que reposi en Vos*»? L'home pot entrar realment en l'alegria apropant-se a Déu i apartant-se del pecat. Sens dubte «la carn i la sang» no poden aconseguir-ho (cf. Mt 16, 17). Però la Revelació pot obrir aquesta perspectiva i la gràcia pot operar aquesta conversió". (St. Pau VI, *Gaudete in Domino*, núms. 14-15).

Vida parroquial

LL = St. Andreu de Llavaneres | SV = St. Vicenç de Montalt | CA = Sta. Maria de Caldes d'Estrac

3ª Activitat dels Scouts d'Europa: Diumenge 12 de Desembre, de 16:30-18:30 h., a St. Andreu

Festa de Sta. Lúcia a Caldes: Dilluns 13 de Desembre, a les 12 h., Missa Solemne presidida pel Sr. Bisbe Javier Vilanova, a la Parròquia de Sta. Maria de Caldes d'Estrac.

Recés d'Advent: Dissabte 18 de Desembre, de 10 h. a 13 h. a la Parròquia de Sta. Maria de Caldes.

Cine parroquial: Dissabte 18 de Desembre, a les 16:30 h., a St. Andreu de Llavaneres.

Teatre de catequesi i Pessebre vivent: A St. Andreu serà dissabte 18/12 a les 18 h. | A St. Vicenç serà el 25/12, 26/12, 1/1; 2/1 i 5/1 de 18:30 a 19:30 h.

Concert de Nadal. Dissabte 18 de Desembre, a les 20 h., a la Parròquia de Sta. Maria de Caldes d'Estrac.

HORARIS MISSA DURANT L'ANY: Del 1r Diumenge d'Octubre al 1r Diumenge de Juny									
	Vigília festius	Diumenges i festius		Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte
St Andreu de Llavaneres	19:00	11:30	19:00*	19:00	19:00	10:00	19:00	19:00	19:00
St Pere (Llavaneres)		13:00							
St Vicenç de Montalt	20:00	10:00	20:00*		20:00*	20:00*		20:00*	20:00
Carme (Caldes)		12:00**							
Sta. Maria de Caldes							10:00*		10:00*

* castellà | ** bilingüe

Adoració eucarística: St. Andreu: Dijous de 19:30-20 h. i 2n Divendres de mes, de 10-19 h. | St. Vicenç: Divendres de 19-20 h.
Contacte: Despatx: Sr. Joan Ferrer, tel. 696 595 703 | Mn. Andrew Llanes, tel. 617 817 373 | Mn. David Navarro, tel. 697 754 759
santandreu473@arqbcn.cat | santvicenc690@arqbcn.cat | santamaria322@arqbcn.cat | <https://parroquies3viles.com/>

¿Por qué los sacerdotes no se casan? S. Pablo VI que trató esta cuestión con profundidad y luminosidad en la Encíclica *Sacerdotalis Caelibatus* (1967), dice así: “El celibato sacerdotal, que la Iglesia custodia desde hace siglos como perla preciosa, conserva todo su valor también en nuestro tiempo. [...] Hay quien insiste en la afirmación según la cual el sacerdote, en virtud de su celibato, se encuentra en una situación física y psicológica antinatural, dañosa al equilibrio y a la maduración de su personalidad humana. [...] Semejante coro de objeciones parece que sofocaría la voz secular y solemne de los pastores de la Iglesia, de los maestros de espíritu, del testimonio vivido por una legión sin número de santos y de fieles ministros de Dios, que han hecho del celibato objeto interior y signo exterior de su total y gozosa donación al ministerio de Cristo, [...] castidad vivida no por desprecio del don divino de la vida, sino por amor superior a la vida nueva que brota del misterio pascual; vivida con valiente austeridad, con gozosa espiritualidad, con ejemplar integridad y también con relativa facilidad. [...] Pensarnos, pues, que la vigente ley del sagrado celibato debe también hoy, y firmemente, estar unida al ministerio eclesiástico; ella debe sostener al ministro en su elección exclusiva, perenne y total del único y sumo amor de Cristo y de la dedicación al culto de Dios y al servicio de la Iglesia, y debe cualificar su estado de vida, tanto en la comunidad de los fieles, como en la profana. La respuesta a la vocación divina es una respuesta de amor al amor que Cristo nos ha demostrado de manera sublime (Jn 15, 13; 3, 16); [...] Por eso la elección del sagrado celibato ha sido considerada siempre en la Iglesia «como señal y estímulo de caridad»; señal de un amor sin reservas, estímulo de una caridad abierta a todos. ¿Quién jamás verá en una vida entregada tan enteramente y por las razones que hemos expuesto, señales de pobreza espiritual, de egoísmo, mientras que por el contrario es, y debe ser, un particular y por demás significativo ejemplo de vida, que tiene como motor y fuerza el amor, en el que el hombre expresa su exclusiva grandeza? ¿Quién jamás podrá dudar de la plenitud moral y espiritual de una vida de tal manera consagrada, no ya a un ideal aunque sea el más sublime, sino a Cristo y a su obra en favor de una humanidad nueva, en todos los lugares y en todos los tiempos? «Apresado por Cristo Jesús» (Fil 3, 12) hasta el abandono total de sí mismo en él, el sacerdote se configura más perfectamente a Cristo también en el amor, con que el eterno sacerdote ha amado a su cuerpo, la Iglesia, ofreciéndose a sí mismo todo por ella, para hacer de ella una esposa gloriosa, santa e inmaculada (cf. Ef 5, 26-27)”. Así pues, en comunión con la Tradición y llenos de estupor ante los dones de la gracia, ante la cuestión del celibato habría que preguntarse no tanto *por qué la Iglesia no deja amar a los sacerdotes*, sino al contrario: *¿por qué les hace amar tanto!*

La alegría de los santos y la tristeza de los no creyentes. “Se puede hablar aquí de la tristeza de los no creyentes, cuando el espíritu humano, creado a imagen y semejanza de Dios, y por tanto orientado instintivamente hacia él como hacia su Bien supremo y único, queda sin conocerlo claramente, sin amarlo, y por tanto sin experimentar la alegría que aporta el conocimiento, aunque sea imperfecto, de Dios y sin la certeza de tener con Él un vínculo que ni la misma muerte puede romper. ¿Quién no recuerda las palabras de san Agustín: «Nos hiciste, Señor, para Ti y nuestro corazón está inquieto hasta que repose en Ti»? El hombre puede verdaderamente entrar en la alegría acercándose a Dios y apartándose del pecado. Sin duda alguna «la carne y la sangre» son incapaces de conseguirlo (cf. Mt 16, 17). Pero la Revelación puede abrir esta perspectiva y la gracia puede operar esta conversión”. (S. Pablo VI, *Gaudete in Domino*, núms. 14-15).